

בצבא. כשהוא השתחרר, כבר ידעתי אחר רת, אבל לא הבנתי למה הוא "ישב". אבל מעולם לא שאלתי אותו. גם לא את אמא.

פשוט לא רציתי לפגוע בהם. עד היום לא שאלתי אותם.

מאז שאני זוכרת את עצמי, אבי הוא הדבר היקר ביותר שהיה לי בעולם. הוא תמיד היה, ותמיד יהיה, יותר מאבא רגיל. כשהוא יצא מהכלא, הוא לקח אותי ואת אחי אליו, וגידל אותנו.

בכלא אבא התיידד עם חברה של אמא, אלה שמה. היא היתה באה לבקר אותו באופן קבוע, ולבסוף הם התחתנו. זה היה כשאבא היה עדיין כלוא. הוא התגרש בכלא, והתחתן בכלא.

בשבילי, היו שלוש השנים שאבא היה נשוי לאלה, אחת התקופות הקשות ביותר. זה היה בדיוק הסיפור של סיני דרלה, עם האמא החורגת, האחות, וכל היתר.

לאלה היתה בת מנישואים קודמים, גם כן בשם איריס. לה קראו איריס א', ולי איריס ב'. איריס היתה מבוגרת ממני ב-שנתיים, אבל אני הייתי יותר גבוהה ממנה, וכנראה גם יותר יפה. לאט לאט התברר לי שאיריס מקנאה בי.

הכתר שאבד בגיל 14, זכתה איריס בכתר נסיכת היס-התיכון, במסגרת תחרות מלכת המים. סיכוייה לזכות בכתר המלכות היו רבים ביותר, לדעת רבים — אולם הכתר אבד לאחר התנגדות מנהל בית-הספרה.

"ילדה לא-רצו"ה..."

נגד אחי ונגדי. המצב הגיע לידי כך, שכאשר אבא היה קונה לי בגד, היינו צריכים לעשות הצגה כאילו זה מתנה מ-סבתא. אחרת, אלה היתה עושה סקנדלים — למה הוא קנה לי בגד, ולאיריס שלה — לא.

דוגמה אחרת, שאינני מסוגלת לשכוח ולסלוח: הלום ילדתי היה כל השנים אקורדיון. בגיל שבע, סוף סוף קנה לי אבי אחד.

אלה הכריחה את אבא להחזיר אותו לחנות.

ברור שמהר מאוד הגעתי לכך שלא דיברתי איתה.

אפילו לסרט לא יכולתי ללכת. עד ה-

"שלוש שנים רצופות, הייתי בוכה לתוך הכר כמעט כל לילה."

יום מתקשרת אצלי הליכה לקולנוע עם מדי-צופים: כשהייתי רוצה ללכת לסרט, הייתי צריכה לבלף שאני הולכת לפעולה בצופים.

פעם אבא חזר הביתה בצהרים, ומצא אותי מסתובבת למטה על-ידי הבית. מפתח של הבית לא היה לי, כי אלה אמרה שהיא פוחדת שאני אאבד אותו. אבא שאל אר-תי למה אני לא בבית, ואני זוכרת ש-אמרתי לו: "בבית אני כמו בבית-סוהר, עד שאתה בא. בלעדיך, אין לי מה לעי-שות שם."

הסוף בא כשאלה לא יכלה להתאפק יו-תר, ודרשה מאבא במפורש את מה שהיא רצתה כל השנים: שאני ואחי נעזוב את הבית, ורק היא והבת שלה יישארו לגור עם אבא. היא דרשה שאבא ישלח אותנו למוסדות.

בברירה בין אלה ובנינו, אבא בחר בילדים שלו. הוא סירב לשמוע לאלה, והיא עזבה סוף-סוף את הבית.

פתאום, בן-יום, כל חיי השתנו. הכל נהיה פתאום חופשי ונורמלי. שלוש שנות הגיהנום שהיו לי עם אלה, נמחקו בבת-אחת: התחלתי ללמוד כהוגן, חברות הת-חילו להיכנס אלי הביתה.

בכיתי הרבה באותן שלוש שנים. היו מעט לילות שבהם לא הרטבתי את הכר. היתה לי שיטה: הייתי הולכת לישון מוקדם, כדי לא לבכות בנוכחות אבא. לבד.

המלכה הגיעה

בטרם מלאו לה 16, זכתה איריס בכתר מלכת המים 1971. היתה זו הגיגת יום החולדת הראשונה בחייה הלא כל כך שמחים.

במיטה, הייתי בוכה ובוכה, עד שהייתי נרדמת.

מכל זה, אבא לא ידע בהתחלה כלום. אני ואחי ניסינו לא לספר לו שום דבר, ממה שאלה עשתה לנו. לא רצינו להכי-איב לו.

אבל ברור שלאט לאט הוא התחיל לגלות. אייפשהו להסתיר דברים כאלה.

גם מאחי לא היתה לי נחת מרובה. לא תמיד הוא עזר לי, כשהייתי זקוקה לו. לעומת זאת, הוא ניסה תמיד לשלוט בי. זה מה שהרחיק אותי ממני.

הוא גם היה מכה אותי לפעמים, אבל זה באמת היה פחות חשוב. לא זה מה

(המשך בעמוד 22)

הצחוק המאולץ לעומת החיוך בתצלום עם אביה, נראה חיוכה של איריס עם אמא, באותו מעמד, מייד לאחר היבחרה למלכה — מאולץ וחיוור ביותר. האם היתה הראשונה, במעמד החגיגי, שמיירה הצטלם עם בתה המלכה.